

„Dej mi ten dopis!“ zařval na ni.

Klára Teda nikdy neslyšela zvednout hlas. Netušila, že je toho schopná. Zarazila se. V tu chvíli se Ted chytil za srdce a hněv v očích mu vystřídal strach.

„Nechala jsem ho tam. Představa, že tohle by mohla být jeho rodina, se bude Tiborovi určitě líbit,“ odpověděla a sledovala, jak se Ted skácel k zemi.

„Zavolej doktora,“ zasípal Ted.

Klára si k němu sedla a pohladila ho po vlasech. „Myslím, že tvůj osud ponechám Bohu.“

„Kláro, zavolej prosím doktora.“

Klára se k němu naklonila a zadívala se mu do očí. „Nebo si opravdu myslíš, že nechám svoje peníze tvému synovi?“

„Tvoje peníze? Byla jsi řeholní sestra,“ zašeptal překvapeně Ted.

„Jsem tvoje žena, hlupáčku, a ty už je stejně nebudeš potřebovat.“

Jakmile si plně uvědomil význam jejích slov, strach v jeho očích vystřídal zděšení.

SOUČASNOST

Larisa se zastavila. Náhle měla pocit, že omdlí. Natáhla ruku do prázdna v marné snaze něčeho se zachytit.

Lariso! Lariso, prober se! Hlas, který slyšela, byl zastřený a zdál se vzdálený. Neustále opakoval její jméno a táhl ji zpátky. Ztěžka otevřela oči.

„No konečně! Ty jsi nás ale vyděsila.“

Rozmazané obrazy nad jejím obličejem se pomalu vyostřily a ona si uvědomila, že skutečně omdlela. Pokusila se vstát.

„Lež, raději se nehýbej. Sanitka je na cestě.“

Někdo jí opatrně podložil hlavu ručníkem. Na víčka jí padala únava a tělo měla nezvykle těžké. Vnímala ruch kolem sebe, ale neměla pocit, že by se jí to týkalo. Někdo na ni mluvil, ale byl příliš daleko. Zavřela oči. Chtěla jen spát.

„Paní Nekrmannová, slyšíte mě? Neusínejte, mluvte se mnou.“

Vzbudila se na nemocničním lůžku. Z převozu do nemocnice si nepamatovala nic. Pokoj byl cítit nemocniční dezinfekcí a působil stroze. Holé stěny, stejně jako postele i noční stolky u její hlavy byly bílé. Jediným oživením byla světle modrá prostěradla na třech prázdných, dokonale zastlaných postelích. Opatrně se pohnula. Z levé ruky jí visela hadička, která vedla k průhledné tekutině zavěšené na stojanu. Hlava jí třeštila. Neměla tušení, kolik je hodin, ale za okny se už začínalo smrákat.

Do pokoje nakoukla sestra. „Tak už jste se nám probrala?“ Usmála se. „Manžel vám přivezl nějaké věci. Máte je ve stolku u postele.“

„Viktor tady byl?“

„Ano. Ví, že si vás tady dnes necháme. Zítra se zastaví.“

Do místnosti vešel lékař.

„Dobrý den, paní Nekrmannová. Jsem doktor Horák. Jak se cítíte?“

Muž, který se na ni díval laskavými očima, byl vysoký, štíhlý, s prošedivělými vlasy. Působil vážně a kultivovaně. I ve svém věku byl atraktivní a vrásky kolem očí jeho přitažlivost pro Larisu ještě zvyšovaly. Ani